

En Llamp, l’elefant de les taques brillants

[vc_row][vc_column][vc_column_text]Una vegada hi havia, en una selva plena de vida i colors, una manada d’elefants que vivia feliçment. Tots eren grans, forts i tenien la pell d’un gris elegant que els permetia camuflar-se entre els arbres i el fang. Però hi havia un elefant que era diferent. Es deia Llamp, i la seva pell estava coberta de taques que brillaven amb una llum daurada quan el tocaven els rajos del sol.
Aquest tret especial no passava desapercebut. Quan en Llamp era un elefantet, els altres petits de la manada el miraven amb curiositat. Alguns estaven fascinats, però d’altres reien i es burlaven.
— Mira’l! Semblen bombetes penjades d’un arbre!—deia una cria d’elefant entre rialles.

Això feia que en Llamp sovint se sentís fora de lloc. Intentava jugar amb els altres, però sempre acabava amagant-se darrere dels arbres o rodolant al fang, esperant que les seves taques deixessin de brillar. Però, per molt que s’hi esforcés, el seu reflex daurat sempre tornava a aparèixer.

Un dia, en Llamp es va aventurar més enllà de la zona habitual de la manada. Va arribar a una clariana on tot era tranquil i silenciós. S’hi

va sentir segur i, per primera vegada, va deixar que el sol acariciés la seva pell sense por. De sobte, un ocell petit amb plomes de colors vius es va aturar al seu costat.
— Oh! Què són aquestes taques tan boniques? —va preguntar l'ocell, meravellat.

En Llamp, sorprès per aquella reacció, es va limitar a encongir-se d'espatlles.
— Només són taques. Però tothom es burla de mi perquè són massa llampants.

L'ocell va somriure.
— Llampants? Però si són meravelloses! A la selva, poques coses brillen així. Hauries d'estar-ne orgullós!

Les paraules de l'ocell van quedar gravades al cor d'en Llamp, però encara no estava convençut. Quan va tornar a la manada, les burles van continuar, i ell va continuar amagant-se.

Un matí, mentre tots els animals de la selva es preparaven per començar el dia, un núvol enorme i negre va cobrir el cel. No era un núvol qualsevol: era tan espès que gairebé no deixava passar la llum del sol. La selva va quedar sumida en la foscor, i això va espantar tothom. Els ocells no sabien cap a on volar, els micos es gronxaven nerviosos i els elefants no podien trobar el camí cap a l'estany per beure aigua.

— Què farem? —va preguntar una tortuga vella, tremolant.
— Si no trobem aigua aviat, ens podríem deshidratar! —va dir un antílop, preocupat.

Els elefants van intentar avançar a cegues, però la foscor els feia xocar contra els arbres. Va ser llavors quan l'ocell de plomes

virolades es va recordar d’en Llamp. Va volar ràpidament fins on era l’elefant amagat i li va explicar el que passava.
— Llamp, la selva necessita la teva llum! Les teves taques poden guiar-nos fins a l’estany!

En Llamp es va quedar aturat.
— Jo? Però… i si es tornen a riure de mi?

L’ocell va sacsejar el cap.
— Ara no és moment de preocupar-se per això. El teu do és únic, i els altres ho entendran quan els ajudis.

Encara amb dubtes, en Llamp va seguir l’ocell fins on eren els altres animals. Quan va arribar, va notar com tothom el mirava, però aquesta vegada no hi havia burles, sinó esperança. Els animals es van apartar per deixar-li passar, i en Llamp, amb el cor bategant fort, va fer un pas endavant.

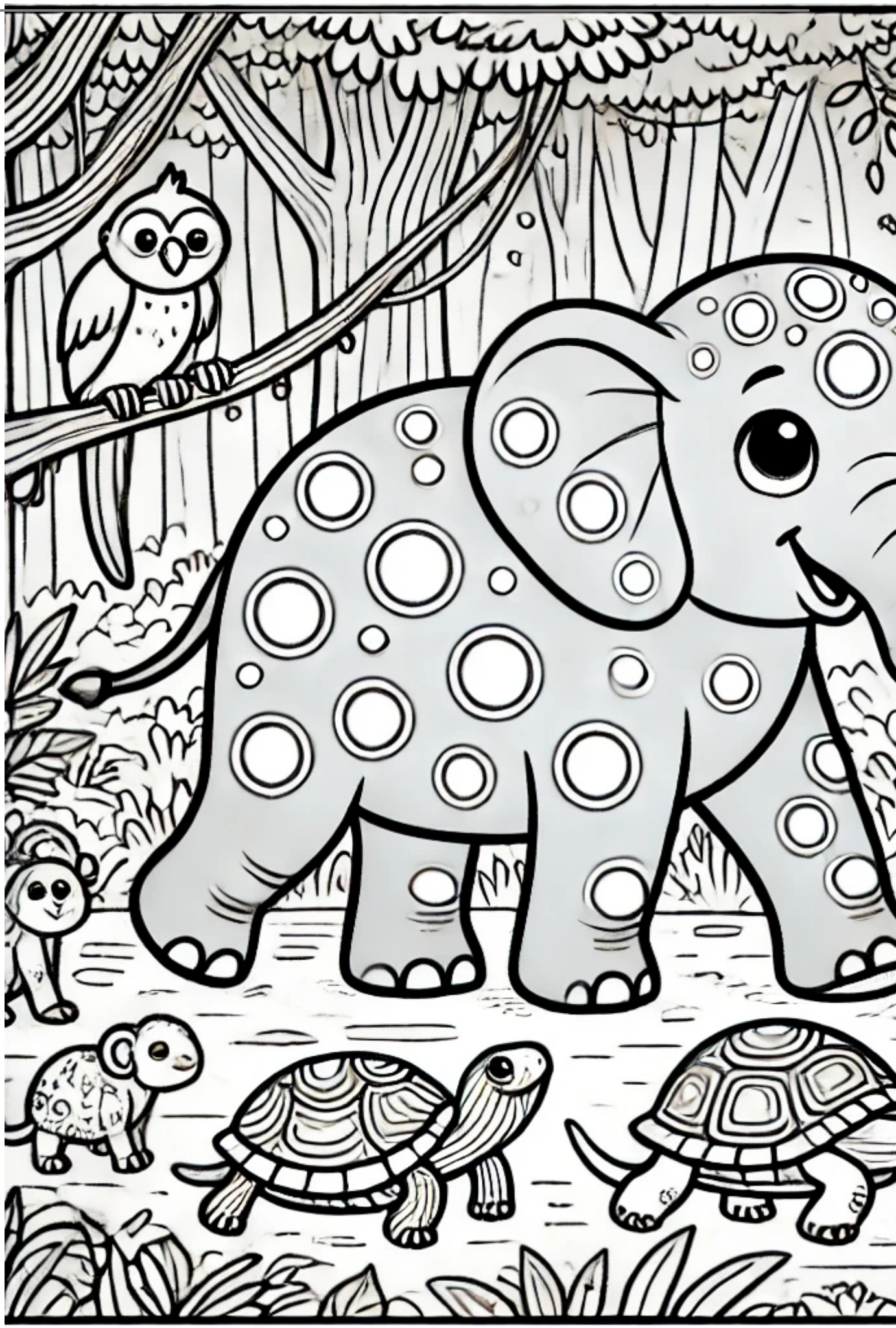
Quan els pocs rajos de sol que travessaven el núvol van tocar les seves taques, una llum càlida i brillant es va estendre al seu voltant. En Llamp va començar a caminar i, darrere seu, tota la selva el va seguir. Les seves taques eren com estrelles que il·luminaven el camí enmig de la foscor.

Finalment, van arribar a l’estany. Els animals van beure aigua i van descansar. Tots estaven agraïts a en Llamp.
— Ets un heroi! —va dir la tortuga vella.
— Ens has salvat! —va afegir un mico emocionat.

Aquell dia, en Llamp va entendre que ser diferent no era un defecte, sinó una fortalesa. Les seves taques, que abans considerava una font de vergonya, s’havien convertit en la seva característica més estimada. Des d’aleshores, va caminar amb el cap ben alt, orgullós de

la seva llum única.

I així, en Llamp no només va il·luminar els camins de la selva, sinó també els cors dels seus habitants. Tots van aprendre que cadascú té alguna cosa que el fa especial, i que la diversitat és el que fa del món un lloc meravellós.
[/vc_column_text][/vc_column][/vc_row][vc_row][vc_column][vc_column_text css=»» font_size=»24px»]**Pinta el conte:**[/vc_column_text]

[/vc_column][/vc_row]